

Arrest

nr. 134 647 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JEENINGA loco advocaat J. BAELDE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te hebben en van gedeeltelijk Eritrese afkomst te zijn. U verklaart verder geboren te zijn in Addis Abeba, Ethiopië. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 29 augustus 2006. Uw asielaanvraag werd echter onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2006. Vervolgens tekende u dringend beroep aan tegen deze beslissing bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 18 oktober 2006. Het CGVS nam hierop een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 15 maart 2007. Tegen deze laatste beslissing tekende u een beroep tot nietigverklaring aan en diende u een vordering tot schorsing in bij de Raad van State op 20 april 2007. Op 6 januari 2011 werden dit

beroep tot nietigverklaring, alsook de vordering tot schorsing, echter verworpen door de Raad van State.

Op 18 september 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. De Dienst Vreemdelingenzaken nam echter een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 27 november 2007.

Op 28 maart 2011 werd u opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis 'Asster' te Sint-Truiden. Enkele maanden later, op 12 oktober 2011, diende u een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van deze asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen aan, maar drukte u de wens uit om de asielaanvraag nogmaals te bestuderen en na te gaan of u in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 maart 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en de erin vervatte motieven werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) hernomen in het arrest van 25 juni 2012.

U zou gedurende drie jaar in het psychiatrisch centrum Santa Maria in Sint Truiden verbleven hebben. Op 4 maart 2014, een maand na uw ontslag, zou naar Nederland vertrokken zijn waar u zich de volgende dag bij de Nederlandse autoriteiten aanmeldde. Op 19 maart 2014 diende u een asielaanvraag in bij de Nederlandse asielinstanties. Op 15 september 2014 werd u teruggeleid naar de Belgische grens in het kader van de Dublin- Verordening.

Op 16 september 2014 diende u een vierde en huidige asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verwijst u naar uw eerder aangehaalde vrees vanwege de Ethiopische autoriteiten en naar uw psychiatrische problematiek. Verder verklaart u dat u in Ethiopië geen familie meer heeft. Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van een geboorteakte voor en een schrijven opgemaakt door uw psychiater in België gericht aan uw advocaat in Nederland.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er moet worden opgemerkt dat er uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag weliswaar verwijst naar uw eerder aangehaalde vrees voor de Ethiopische autoriteiten maar hierover geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet en waarover reeds werd geoordeeld dat er geen geloof aan kan worden gehecht, met name uw beweerde problemen, namelijk uw beweerde gemengd Ethiopisch-Eritrese afkomst, de problemen die u en uw ouders met de Ethiopische autoriteiten gekend zouden hebben en het overlijden van uw moeder in gevangenschap.

Inzake de door u neergelegde geboorteakte dient te worden opgemerkt dat u dit element reeds ter kennis heeft gebracht naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken nam echter een beslissing van weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag, omdat ze oordeelden dat het neerleggen van deze geboorteakte (naast een brief opgesteld door uw oom) als nieuw element niet zwaarwichtig genoeg was opdat ze een nieuwe asielaanvraag zou rechtvaardigen. In het kader van uw derde asielaanvraag oordeelde het CGVS dat deze geboorteakte niets wijzigt aan de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende uw problemen met de Ethiopische autoriteiten en enkel vaststelt dat u in Addis Abeba geboren bent en over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Deze beslissing en beoordeling van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zodoende is dit document niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw verklaring dat u niet naar Ethiopië kan terugkeren omdat u daar geen familie meer heeft (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 15) dient vastgesteld te worden dat dit element niet als voldoende ernstig en zwaarwichtig kan worden beoordeeld om te worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. De gevolgen van de afwezigheid van familieleden in het land van herkomst kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Er kan evenmin van worden gesteld ze kunnen worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de medische en psychologische problemen die u in België heeft, en waarover u een schrijven uitgaand van uw Belgische psychiater neerlegt, moet in de eerste plaats worden gesteld dat zij op geen enkele manier de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven weerleggen. Er wordt in het kader van uw vierde asielerzoek immers geen enkel stuk aangebracht waaruit zou blijken dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen aflegde, het gevolg zou kunnen zijn van de medische en psychologische problemen die u kent en kende.

Verder moet er met betrekking tot deze problemen worden gesteld dat zij geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 57/6/2 en 51/8 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 17 oktober 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 oktober 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 15 maart 2007. Tegen deze laatste beslissing tekende verzoeker een beroep tot nietigverklaring aan en diende hij een vordering tot schorsing in bij de Raad van State op 20 april 2007. Op 6 januari 2011 werden dit beroep tot nietigverklaring, alsook de vordering tot schorsing, verworpen door de Raad van State.

De Dienst Vreemdelingenzaken nam een beslissing van weigering tot in overwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag op 27 november 2007.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 maart 2012 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en de erin vervatte motieven werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hernomen in het arrest nr. 83660 van 25 juni 2012.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad

is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

In de bestreden beslissing merkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag verwijst naar zijn eerder aangehaalde vrees voor de Ethiopische autoriteiten maar hierover geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht. Verzoeker beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet (namelijk de problemen omwille van zijn beweerd gemengde Ethiopisch-Eritrese afkomst, de problemen die verzoeker en zijn ouders met de Ethiopische autoriteiten gekend zouden hebben en het overlijden van verzoekers moeder in gevangenschap) en waarover reeds werd geoordeeld dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Verzoeker voert aan dat hij als nieuw element heeft voorgelegd dat hij gedurende drie jaar opgenomen werd in het psychiatrisch ziekenhuis Asster te Sint-Truiden ter behandeling van zijn ernstige depressie met suïcidaliteit. Deze depressie blijkt volgens verzoeker onder meer te wijten te zijn aan de onzekerheid omtrent zijn mogelijkheden tot verder verblijf en de daaraan gekoppelde negatieve boodschappen. Pogingen om verzoeker te resocialiseren mislukten op grond van de problemen rond zijn verblijf. Wat betreft de psychologische problemen waar verzoeker op wijst, dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure. Het rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake de geestelijke gezondheidszorg in Ethiopië is derhalve *in casu* niet dienstig.

De verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht over Ethiopië volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke.

Verzoeker voert tevens aan dat hij een dienstweigeraar is waardoor er op zijn minst om die reden al sprake is van een vrees voor vervolging. De Raad stelt vast dat verzoeker nooit eerder heeft aangehaald dat hij problemen vreest in zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij legerdienst weigerde. Daargelaten of dit asielmotief dan ook nog geloofwaardig kan zijn, wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins op concrete wijze uitwerkt waarom hij zich derhalve zou kunnen beroepen op een beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan niet een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Dit moet immers *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Uit het geheel waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar Ethiopië. Wat het reisadvies betreft, dient te worden opgemerkt dat een reisadvies slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor

bezoekers van verzoekers land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF